

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาคนให้เป็นคนดีมีความสุข และเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพ แก่ทุกรัฐทุกประเทศ กระบวนการศึกษาจึงเป็นแนวทางสำคัญในการพัฒนาคน และเมื่อกล่าวถึงการศึกษา บุคคลทั่วไปมักจะเข้าใจกันอย่างผิวเผินว่า เป็นการสั่งสอนให้คนมีความรู้ และคนที่มีความรู้นั้นย่อมสามารถทำอะไรได้ เช่น อ่านออกเขียนได้ คิดเลขเป็น ประกอบอาชีพได้จะส่งผลให้สร้างครอบครัวเป็นหลักฐานมั่นคงสืบไป (สุมน อมรวิวัฒน์, 2531, หน้า 15-20) ในความเป็นจริงสภาพการจัดการศึกษาที่ผ่านมาพบว่าการพัฒนาคนหรือเยาวชนไม่ประสบผลสำเร็จ เพราะการจัดการศึกษาที่ผ่านมาไม่สอดคล้องกับความต้องการของสังคม ดังที่ รุ่ง แก้วแดง (2543, หน้า 3) กล่าวว่า การจัดการศึกษาของไทยในปัจจุบันยังไม่สอดคล้องกับความต้องการของบุคคล สังคม และประเทศ ยิ่งเมื่อต้องเผชิญกับกระแสความคาดหวังของสังคมที่จะให้การศึกษาที่มีบทบาทในการเตรียมคนให้พร้อมสำหรับการแข่งขันในสังคมโลกด้วยแล้ว ก็ยิ่งเห็นความสับสน ความล้มเหลว และความล่าช้าที่เป็นปัญหาของการศึกษามากขึ้น จากมุมมองหรือทัศนะของบุคคลสำคัญ ๆ ที่เห็นพ้องต้องกันทำให้กล่าวได้ว่า การศึกษาของไทยเรากำลังตกอยู่ในภาวะวิกฤตอย่างยิ่ง การเกิดปัญหาวิกฤติเกี่ยวกับนักเรียนซึ่งนับวันปัญหาเหล่านี้จะรุนแรงมากยิ่งขึ้น จนกระทั่งกลายเป็นปัญหาใหญ่ของสังคมได้ อาทิ เช่น การฆ่าตัวตาย ความประพฤติดีศีลธรรม ยาเสพติด นักเรียนที่ไม่ประสบความสำเร็จในเรื่องการเรียน ไม่สามารถทำตามความคาดหวังของผู้ปกครองได้จะผิดหวัง เสียใจ และถูกทำร้ายทางจิตใจอย่างหนักจนถึงขนาดฆ่าตัวตาย ส่วนนักเรียนที่ไม่สามารถสร้างจุดเด่น หรือความสำเร็จในเรื่องการเรียนได้จะประพฤติดีตัวเกร เพื่อที่จะหลบปมด้อยจากความล้มเหลวหรือความไม่สำเร็จด้านการศึกษา การใช้ยาเสพติดของนักเรียนในปัจจุบันพบว่านักเรียนต้องเรียนหนัก ต้องท่องจำมาก เมื่อมีผู้ชักจูงใจให้ลองยากระตุ้นประสาทก็หลงเชื่อว่ายาจะช่วยให้ท่องหนังสือได้มาก จึงมีปัญหาหาเสพติดในโรงเรียน และนับวันจะเพิ่มจำนวนขึ้นอย่างน่าวิตก

จากปรากฏการณ์ปัญหาการศึกษาดังกล่าว พระราชวรมณี (2533, หน้า 18-22) ได้กล่าวไว้ว่า หากจะพิจารณาถึงวิธีการศึกษาตามนัยของพระพุทธศาสนาหรือวิเคราะห์ปรัชญาทางการศึกษาที่มีพื้นฐานมาจากพระพุทธศาสนา จะพบว่าเป้าหมายสูงสุดของการศึกษา คือการพัฒนาคนให้มีความเป็นมนุษย์อย่างสมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย จิตใจ และสติปัญญา มีทักษะความรู้ และมีมนุษยธรรม ดังนั้นในการจัดการศึกษา ไม่ว่าจะในรูปแบบใด หากมุ่งหมายเพื่อพัฒนาชีวิต และสังคมให้สมบูรณ์ด้วยความสงบและอิสรภาพ หรือการจัดการศึกษาเหล่านั้นจะต้องมีความสอดคล้องกับหลักการไตรสิกขา คือ ศีล สมาธิ และปัญญาอันเป็นกระบวนการศึกษาที่มีลักษณะบูรณาการที่ผสมกลมกลืนอย่างได้สัดส่วนสมดุลกัน มีความสอดคล้องร้อยรัดกันทั้งในด้านที่ต้องละเว้น และในด้านที่เจริญ เช่นเดียวกับ หลวงสุริยพงศ์ พิสุทธิแพทย์ (2542, หน้า 112) ได้ให้ความเห็นสอดคล้องกันว่าระบบการศึกษาในสังคมไทยเป็นการศึกษาที่หลอมรวมวิถีชีวิต วัฒนธรรม สังคม เข้าด้วยกัน โดยมีพระพุทธศาสนา เป็นรากฐานสำคัญ นับจากระบบค่านิยม ความเชื่อวิถีปฏิบัติ บรรทัดฐานขนบธรรมเนียมประเพณีของสังคมไทยส่วนใหญ่สืบเนื่องมาจากความเชื่อ ตามหลักคำสอนของพระพุทธศาสนาเช่นเดียวกับระบบสังคมและการปกครอง ของไทยที่ดำรงสืบต่อกันมา ก็ล้วนพัฒนาแนวคิดแนวปฏิบัติมาจากหลักการทางพระพุทธศาสนา ด้วยเหตุนี้พระพุทธศาสนาจึงเป็นสิ่งสำคัญในการยึดเหนี่ยวเชื่อมโยงความรู้สึกสำนึกของความเป็นหนึ่งเดียวในสังคมไทย ช่วยหล่อหลอมกำกับให้บุคคลในสังคมแต่ละคนดำเนินตามบทบาทหน้าที่ของตนเองไปตามกรอบวินัยของสังคม เรียนรู้ที่จะปฏิบัติตนเองและผู้อื่นอย่างเหมาะสม ดังที่ พระธรรมปิฎก (2540, หน้า 5-6) ได้กล่าวว่าพระพุทธศาสนาเป็นศาสนาหลักที่มีความสำคัญยิ่งต่อวิถีของผู้คนในสังคมไทย ด้วยความตระหนักถึงบทบาทและความสำคัญของพระพุทธศาสนา ทางรัฐบาลจึงกำหนดให้มีการจัดการเรียนการสอนวิชาพระพุทธศาสนาในระดับต่าง ๆ ของสถานับการศึกษาตั้งแต่ประถมศึกษา มัธยมศึกษา อาชีวศึกษา และอุดมศึกษา โดยมุ่งเน้นให้เยาวชนไทยได้มีความรู้ความเข้าใจอย่างถูกต้องต่อศาสนาพุทธ และสามารถปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสม ในฐานะของพุทธศาสนิกชน รวมทั้งเพื่อให้เกิดความเข้าใจต่อตนเอง สังคม มีมุมมองที่เชื่อมโยงสัมพันธ์สอดคล้อง ระหว่างความจริงของชีวิต และสังคมแวดล้อมรอบด้าน ก่อให้เกิดปัญญา และสามารถนำไปใช้ปฏิบัติได้จริงในการดำเนินชีวิต สำหรับระบบการเรียนการสอนตามแนวพระพุทธศาสนา นั้น เป็นกระบวนการที่สอดคล้องกับวัฒนธรรมไทยและสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของหลักสูตรจึงหลอมรวมองค์ประกอบ 5 ด้าน เข้าด้วยกันอย่างเหมาะสม ได้แก่ ครูผู้เป็นกัลยาณมิตร ความสนใจใฝ่รู้ของนักเรียน เนื้อหาการสอนที่ดี วิธีการสอนที่มีแบบฉบับ และการจัดสิ่งแวดล้อมที่เอื้ออำนวยจูงใจให้เกิดการเรียนรู้ ทั้งนี้โดยมุ่งหวังให้นักเรียนมองเห็น

สาระอันเป็นความจริงแท้ของการมีชีวิตอยู่ เห็นคุณค่าของความเป็นคน และอยู่ร่วมกับผู้อื่น ในสังคมอย่างเป็นปกติสุข

กระบวนการปลูกฝังความรู้ด้านพระพุทธศาสนาของสถานศึกษาในระดับต่าง ๆ ซึ่งได้ดำเนินการมาเป็นระยะเวลายาวนานกลับพบว่า เหมือนหนึ่งจะประสบความล้มเหลว อันเนื่องมาจากเหตุปัจจัยหลาย ๆ ประการ ดังจะปรากฏจากผลของการวิจัยในหลายประเด็น อาทิ เพ็ญจันทร์ กู้ประเสริฐ (2512) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการสอนพระพุทธศาสนาในโรงเรียน ซึ่งประสบความล้มเหลว ด้วยสาเหตุจากการสอนของครูส่วนใหญ่ที่มุ่งสอนให้ทันหลักสูตร และใช้การวัดผลที่มุ่งเน้นความจำในด้านเนื้อหา จึงทำให้เกิดความไม่สอดคล้องระหว่างจุดมุ่งหมายของการสอนกับการวัดผล เช่น จากจุดมุ่งหมายของการสอนให้นักเรียนเป็นคนมีเมตตา แต่จากการวัดผลที่ดูคะแนนสอบเพียงอย่างเดียว นักเรียนอาจได้คะแนนสูง ๆ ที่เป็นคนชอบรังแกสัตว์ก็ได้ทั้งนี้ สอดคล้องกับผลการวิจัยเกี่ยวกับ ปัญหาการสอนพระพุทธศาสนาของ นางลักษณะ จันทร์แสนโรจน์ (2529) ได้ชี้ให้เห็นว่า ปัญหาการสอนพระพุทธศาสนา เกิดจากครูผู้สอนส่วนใหญ่เป็นครูสังคมศึกษา และยังมีนิยมใช้วิธีสอนแบบบรรยาย ภายในห้องเรียนที่มีเพียงหนังสือเป็นสื่อการสอน และครูยังมีความต้องการได้รับการสนับสนุนด้านสื่อการสอนสอดคล้องกับรายงานการศึกษาของ จริญ กาอินทร์ (2540) ที่พบว่า ครูผู้สอนวิชาพระพุทธศาสนา ส่วนใหญ่ยังประสบปัญหาอันเนื่องมาจากการขาดการพัฒนาอย่างต่อเนื่องเกี่ยวกับการทำสื่อการเรียนการสอน และวิธีการนำเอาแหล่งวิทยาการมาใช้ประกอบการสอน ขาดเอกสารเพื่อประกอบการศึกษาค้นคว้า จึงส่งผลกระทบต่อคุณภาพในการจัดทำแผนการสอนที่เป็นเครื่องมือสำคัญในการจัดการเรียนการสอน ซึ่งผลการวิจัยในลักษณะเช่นนี้ ยังปรากฏในงานวิจัยของ วรพงษ์ วรเมธี (2544) ได้ศึกษาถึง ปัญหาการเรียนการสอน จริยศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 โรงเรียนสังกัดเทศบาลนครเชียงใหม่ พบว่า ปัญหาสำคัญในการเรียนการสอน คือ ครูผู้สอนขาดแหล่งวิทยาการในการศึกษาค้นคว้า ขาดการพัฒนาในทักษะความรู้เรื่องการผลิตสื่อการสอน และยังไม่เคยผ่านการอบรมเกี่ยวกับการสอน จริยศึกษา ขาดทักษะและเทคนิคในการสอน ขาดความเข้าใจกระบวนการวัดผลและประเมินผลที่เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา ทั้งนี้ผลการศึกษาดังกล่าว ยังได้รับการสนับสนุนข้อเท็จจริงด้วย รายงานของคณะกรรมการการวางพื้นฐานเพื่อการปฏิรูปการศึกษาว่า การสอนของครูผู้สอนส่วนใหญ่จะมุ่งเน้นเนื้อหาเพื่อให้จบหลักสูตร รวมทั้งการวัดผลก็จะเน้นความจำเป็นสำคัญ ดังนั้นครูผู้สอนจึงมักจะใช้วิธีการสอนโดยการให้นักเรียนท่องจำ กฎ สูตร ทฤษฎี โดยขาดการเข้าใจความหมายอย่างแจ่มแจ้ง (สำนักงานปฏิรูปการศึกษา, 2544)

จากความจริงที่ค้นพบกับเป้าหมายที่กำหนดของการสอนพุทธศาสนาเดิมนั้นจะดำเนินไปคนละแนวทางขาดความสมดุล ฉะนั้นในสภาพการณ์ปัจจุบันของสังคมจึงพบว่าเยาวชนจำนวนไม่น้อยมีลักษณะอ่อนด้อยคุณธรรม ประกอบกับในทศวรรษที่ผ่านมาประเทศไทยได้ก้าวสู่การเป็นสมาชิกของประชาคมโลกเช่นเดียวกับประเทศต่าง ๆ ในโลก และได้รับผลกระทบจากกระแสโลกาภิวัตน์ที่หลั่งไหลเข้ามาอย่างรวดเร็ว ก่อเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมากทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี การเมืองการปกครอง และกระแสนี้เองเป็นกระแสผลักดันให้เราจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนกระบวนการ เพื่อสร้างประเทศให้มีศักยภาพสามารถดำรงอยู่ได้อย่างมีศักดิ์ศรี ด้วยเหตุนี้ “คน” และ “คุณภาพของคน” จึงถูกกำหนดให้เป็นเป้าหมายสำคัญของการพัฒนาโดยเห็นว่า “คน” เป็นทั้งเหตุปัจจัยและผลลัพธ์สำคัญที่สุดของการพัฒนาประเทศ ทั้งนี้โดยคาดหวังว่าเมื่อคนซึ่งเป็นหน่วยเล็กที่สุดของสังคม มีการพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพทั้งทางด้านร่างกาย สติปัญญาและจิตใจจะเป็นพื้นฐานสร้างพลังครอบครัว ชุมชนและสังคมทั้งส่งผลต่อการพัฒนาประเทศโดยรวมอย่างมีสันติ รวมทั้งสันติกับสิ่งแวดล้อมและกับนานาประเทศในโลก (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2540, หน้า 1-3)

การวางแผนในการพัฒนาคน “การศึกษา” จึงเป็นรากฐานสำคัญยิ่ง ในการพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 8 ได้กำหนดให้มีการปฏิรูปการเรียนการสอน โดยให้นักเรียนเป็นศูนย์กลาง เปิดโอกาสให้นักเรียนคิด วิเคราะห์ ศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง และที่สำคัญคือ การได้รับการพัฒนาด้านคุณธรรมจริยธรรมอันจะเป็นเครื่องชี้นำวิถีในการจัดการศึกษาในอนาคต ด้วยเหตุนี้การเรียนการสอนจำต้องมุ่งเน้นเรื่องคุณธรรมจริยธรรมให้เกิดขึ้นกับนักเรียนในทุกระดับ และกำหนดเป็นหลักสูตรอย่างชัดเจน ดังปรากฏในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2544 ซึ่งได้ให้ความสำคัญของการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม ให้แก่นักเรียนผ่านรายวิชาพระพุทธศาสนา ซึ่งได้กำหนดในหมวดสังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม ที่ได้ระบุเน้นให้นักเรียน ได้เข้าใจหลักธรรมของพระพุทธศาสนา ยึดมั่นในศีลธรรม การทำความดี มีค่านิยมที่ดี และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาตน บำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคม สิ่งแวดล้อม เพื่อการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ (สำนักงานปฏิรูปการศึกษา, 2544, หน้า 16) สำหรับหลักสูตรนี้ได้กำหนดให้ใช้เป็นแนวทางในการจัดการศึกษา ในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอาชีวศึกษา รวมทั้งในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีเชียงใหม่ เป็นสถานศึกษาแห่งหนึ่งในสังกัดของกองวิทยาลัยเกษตรกรรมเชียงใหม่ กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งได้เปิดทำการเรียนการสอนด้านอาชีวศึกษาเกษตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และประกาศนียบัตร

วิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ด้านเกษตรกรรม โดยมีเป้าหมายในการผลิตพลเมืองภาคเหนือ เพื่อเป็นกำลังคนที่มีคุณภาพในด้านการผลิต และการจัดการเกษตร และเพื่อตอบสนองนโยบายของรัฐบาลในการปฏิรูปการศึกษาเกษตร ที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้คนในสังคม โดยเฉพาะผู้ยากไร้ในชนบท จึงได้ดำเนินการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตร โครงการปฏิรูปการศึกษาเกษตรเพื่อชีวิตที่รัฐบาลได้กำหนดเป็นกลยุทธ์หนึ่งในการปฏิรูปการศึกษาเกษตรเพื่อสังคม โดยได้เริ่มดำเนินการ ในปี พ.ศ.2539 จากการเปิดรับบุตรหลานเกษตรกรในชนบท และเด็กที่สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาเข้าศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ทั้งนี้ นักเรียนจะได้รับสิทธิพิเศษหลายประการ เช่น ให้พักอาศัยโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย ในสถานศึกษาในลักษณะของนักเรียนประจำ มีอาหารให้รับประทาน 3 มื้อ โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย อีกทั้งยังจัดให้มีทุน การศึกษา มีโครงการกู้ยืมเงินเพื่อการศึกษาและได้รับการยกเว้นค่าเล่าเรียน ฯลฯ โดยหลักการด้านการสร้างสวัสดิการต่าง ๆ ดังกล่าวทำให้วิทยาลัยฯ ได้รับความสนใจจากเกษตรกรจำนวนมากที่ส่งบุตรหลานมาเรียนต่อ

ผลจากการดำเนินการจัดการเรียนการสอนที่ผ่านมา วิทยาลัยฯ สามารถผลิตนักเรียนนักศึกษา ที่สำเร็จการศึกษา เข้าสู่สถานศึกษาในระดับสูงขึ้น และสถานประกอบการจำนวนมาก แต่ขณะเดียวกัน วิทยาลัยฯ ก็ยังประสบปัญหาด้านการพัฒนาคุณภาพของนักเรียนให้มีความสมดุลระหว่างความเข้มแข็งเชิงวิชาการและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ดังปรากฏในเอกสารการจัดทำธรรมนูญสถานศึกษา (เกษตรและเทคโนโลยีเชียงใหม่, 2543, หน้า 15) ซึ่งระบุว่า นักเรียนมีคุณธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์อยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ เช่น ขาดความซื่อสัตย์สุจริต ไม่มีความประหยัดอดออม ขาดความกตัญญูกตเวที ขาดความมีระเบียบวินัยไม่ตรงต่อเวลา ไม่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ทั้งนี้ยังสอดคล้องกับรายงานผลการประเมินตนเอง (เกษตรและเทคโนโลยีเชียงใหม่, 2544, หน้า 26) ซึ่งนำเสนอถึงจุดอ่อนในด้านคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียนว่า นักเรียนบางส่วนไม่ปฏิบัติตามระเบียบวินัยของวิทยาลัยฯ การพิจารณาเรื่องการปฏิบัติตามหลักธรรมของศาสนา ความซื่อสัตย์ต่อตนเอง และส่วนรวม ความมีเมตตากรุณา และความประหยัดอย่างเป็นรูปธรรมกับนักเรียนทุกคนทำได้ยาก มีนักเรียนบางส่วนยังขาดความตระหนักเรื่องการเงินเป็นเจ้าของวิทยาลัยฯ ขาดสำนักความเป็นผู้ใหญ่ ไม่รู้จักเสียสละเพื่อส่วนรวมอีกทั้งนักเรียนบางส่วนยังไม่คำนึงถึงความประหยัด ใช้จ่ายเงินอย่างฟุ่มเฟือยตามกระแสนิยมของสังคม ซึ่งสภาพปัญหาดังกล่าวนั้นทางวิทยาลัยฯ ได้พยายามปรับปรุงแก้ไขด้วยการจัดกระบวนการในรูปแบบต่าง ๆ ทั้งการพัฒนาหลักสูตรและการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร โดยมุ่งที่จะสร้างเสริมพัฒนานักเรียนให้บรรลุตามเป้าหมายของหลักสูตร ด้วยเหตุนี้รายวิชาพระพุทธศาสนาจึงเป็นกระบวนการวิชาที่มีความสำคัญและ ได้รับ

ความคาดหวังในการพัฒนานักเรียนให้มีคุณลักษณะตามต้องการ จากแนวคิดและปรากฏการณ์ดังกล่าวในเบื้องต้น จึงนำมาสู่ความสนใจของผู้ศึกษา ในฐานะของครูผู้สอนรายวิชาพระพุทธศาสนาว่า สภาพการจัดการเรียนการสอนวิชาพระพุทธศาสนาของสถานศึกษาดำเนินไปอย่างไร ประสบปัญหาอย่างไรหรือไม่ และสามารถตอบสนองกับความต้องการของนักเรียนได้เพียงใด ซึ่งข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้รับจากการศึกษา ในครั้งนี้ผู้ศึกษาเชื่อว่า น่าจะเกิดประโยชน์ต่อการพัฒนากระบวนการจัดการเรียนการสอนวิชาพระพุทธศาสนาของสถานศึกษา ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

การศึกษาในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนวิชาพระพุทธศาสนา สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 3 ในวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีเชียงใหม่ อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่

ขอบเขตของการศึกษา

1. ด้านเนื้อหา

การศึกษานี้เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนวิชาพระพุทธศาสนา ซึ่งเป็นวิชาเลือกเสรีในกลุ่มวิชาเลือกเสรี ในด้านดังต่อไปนี้

- 1.1 กิจกรรมการเรียนการสอน
- 1.2 สื่อและนวัตกรรมเทคโนโลยี
- 1.3 กิจกรรมเสริมหลักสูตร
- 1.4 การวัดผลและประเมินผล

2. ขอบเขตด้านประชากร

ผู้ที่จะให้ข้อมูลในการศึกษามีดังนี้

2.1 ครูสอนวิชาพระพุทธศาสนา ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ ของวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีเชียงใหม่ ตำบลบ้านกลาง อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน

3 คน

2.2 นักเรียนที่เรียนวิชาพระพุทธศาสนา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 3 ของวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีเชียงใหม่ ตำบลบ้านกลาง อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 222 คน

นิตยสารพิเศษเฉพาะ

วิชาพระพุทธศาสนา หมายถึง วิชาเลือกเสรี ในกลุ่มวิชาเลือกเสรี ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 3 คือ พ.20003303

สภาพการเรียนการสอน หมายถึง ลักษณะการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อและนวัตกรรมเทคโนโลยี การจัดกิจกรรมเสริม การวัดและประเมินผล ของครูผู้สอนวิชาพระพุทธศาสนา ในวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีเชียงใหม่ ตำบลบ้านกลาง อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่

การใช้สื่อและนวัตกรรมเทคโนโลยี หมายถึง วัสดุอุปกรณ์ เทคโนโลยี ที่ครูผู้สอนวิชาพระพุทธศาสนาผลิตขึ้น หรือนำมาจากแหล่งอื่น ๆ และนำมาใช้ประกอบการเรียนการสอน เพื่อให้นักเรียนได้เข้าใจในเนื้อหาวิชาพระพุทธศาสนาง่ายขึ้น

การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร หมายถึง กิจกรรมนอกเวลาการเรียนการสอนปกติ หรือในวันหยุดนักขัตฤกษ์ ที่ครูและทางวิทยาลัยจัดขึ้นโดยให้นักเรียนได้มีส่วนร่วม ในการจัดกิจกรรมเสริมด้านคุณธรรมจริยธรรม

การวัดผลและประเมินผล หมายถึง วิธีการที่ครูผู้สอนใช้ในการวัดผล อาจจะเป็นการใช้สถานการณ์หรือเครื่องมือ ในการตัดสินใจหรือประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียน โดยบทบาทของครูผู้สอนเป็นผู้จัดทำและเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีส่วนร่วม

วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีเชียงใหม่ หมายถึง วิทยาลัยที่สังกัดกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ที่เปิดสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ที่ตั้งอยู่ใน อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่

ครู หมายถึง ครูผู้สอนวิชาพระพุทธศาสนา ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 3 ของวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีเชียงใหม่

นักเรียน หมายถึง นักเรียนที่เรียนวิชาพระพุทธศาสนา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 3 ของวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีเชียงใหม่

ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษา

1. ได้ทราบถึงสภาพการเรียนการสอน ปัญหาและ อุปสรรคของวิชาพระพุทธศาสนาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 3 ในวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีเชียงใหม่
2. ข้อมูลที่ได้จากผลการศึกษาครั้งนี้สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาสภาพการเรียนการสอนวิชาพระพุทธศาสนาของวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีเชียงใหม่ รวมทั้งสถาบันการศึกษาอื่นๆ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved